

СПРАВЖНЯ ПЕРЛИНА

Емі М. Морган
Грунтується на
справжніх подіях

“Через мале і просте відбувається велике” (Алма 37:6).

Джетта Перл Стюарт зняла капелюшок і всілася на ганку біля свого батька. “А що таке перлина?”—запитала вона його.

Восьмирічна Джетта знала, що таке перлина, але їй подобалося чути батькову відповідь. Як і завжди, батько пояснив, як перлина виростає в устриці, шар за шаром, поки не перетвориться на яскраву сяючу коштовність.

“Перлини сяють, як ти, моя маленька Джетта Перл”,—сказав він, усміхаючись. Джетта усміхнулася у відповідь. Їй подобалося бути його перлиною.

Під час вечері того вечора батько сказав Джетті, що у нього є до неї важливе запитання.

“З того часу як ти була маленькою, у тебе було особливе відчуття музики,—сказав батько.—Ти б хотіла навчитися грати на піаніно?”

Очі Джетти широко відкрилися. “Так, звичайно!”

“Це означатиме, що ти поїдеш далеко від дому і будеш жити у вчительки якийсь час,—сказала мама.—Ніхто тут у Мілбурні не може тебе навчати”.

Усмішка зникла з обличчя Джетти. Вона ніколи не залишала сім'ю більше, ніж на день. А поїхати *далеко* ...

“Важливо, щоб ми розвивали

Джетта хотіла грати на піаніно, але чи зможе вона жити далеко від сім'ї?

наші таланти, навіть якщо це важко”,—сказав батько.

Мама кивнула. “Тобі доведеться старанно працювати”,—сказала вона.

Джетта *любила* музику. І вона завжди хотіла грати на піаніно. Поступово на її обличчі з'явилася усмішка. “Я буду грати на піаніно!”

Але наступного ранку, коли Джетта дивилася, як батько запрягає коней у віз, їй уже не було так радісно. Сьогодні вона була просто налякана. Вона не думала, що доведеться так швидко їхати з дому.

Джетта повільно залізла на віз і сіла біля батька.

“Ти готова, Джетто Перл?”—сказав він.

Вона не відчувала, що готова, однак кивнула. Віз поїхав.

Через якийсь час батько поглянув на неї. “Чи знаєш ти, як мама і я пишаємося тобою?”

Джетта кивнула. “А якщо тобі треба буде моя допомога вдома?”

Тато усміхнувся. “Звичайно, нам тебе не вистачатиме, але у цій справі можеш допомогти лише ти. Ти будеш служити Небесному Батькові, розвиваючи дари, які Він тобі дав”.

Вона про це не думала. Чи міг її музичний талант дійсно бути даром від Небесного Батька?

Батько продовжував: “Це вимагатиме часу, але потроху ти будеш все краще грати на піаніно. А потім ти зможеш служити багатьом людям”.

Джетта відчула, як її страх почав зникати. Вона буде вчитися грі на піаніно і служити Небесному Батькові. Це буде лячно, але вона знала, що Він їй допоможе.

Батько підморгнув. “Шар за шаром моя маленька Перлінка ставатиме все яскравішою і сяючою”.

Як і сказав батько, маленька Джетта навчилася грати на піаніно. Вона навіть навчилася грати на органі.

Через кілька місяців Джетта повернулася додому. Тієї неділі вона стала першою органісткою за всю історію Мілбурна! Її серце калатало, коли вона сіла за величезний орган, який придбали всією громадою спеціально для того, щоб вона грала.

Він був таким гарним, що Джетта боялася навіть до нього доторкнутися. Їй треба було сісти на книгу, щоб дотягнутися до клавіатури.

Вона глибоко вдихнула і почала грати. Зичні, прекрасні звуки

музики наповнили приміщення.

Джетта краєчком ока глянула на присутніх. Люди усміхалися, коли співали. Джетта усміхнулася також. Її гра не була досконалою, але вона використовувала свій талант, щоб служити.

Вона згадала батькові слова: “Перлини сяють, як ти, Джетто Перл”.

Потроху, шар за шаром Небесний Батько перетворював її на справжню перлину. ■
Автор живе в штаті Юта, США.

ІЛЮСТРОВАНО БЕРЕДОМ ТРОМ